

Протеклих се дана на страницама „Политике“ десило „пријатељско“ ћаскање њених редовних колумниста, дипломаца београдског Филозофског факултета, филозофа и доктора наука Мише Ђурковића и социолога, такође доктора наука и доцента на том истом Филозофском факултету Јована Бакића.

Помислих, шта би „кружок“ са Филозофског факултета био, кад поред филозофа и социолога ту не би био и психолог, па пошто је и моја маленкост завршила исти факултет ето почетног разлога за ово писаније. Дакле, од Филозофског факултета до „Политике“ и натраг.

Прочитах пажљиво, не само последње текстове цењених аутора, и на моје разочарење, сем у информативном смислу, не спознах ништа посебно. Мислим, на интелектуалном и сазнајном нивоу. То ништа посебно, је било толико дубоко да могу слободно да кажем да нисам ама баш ништа одушевљен Бакићем, али сам још мање одушевљен Ђурковићем. Од њихових писања Србији боље сигурно бити неће. Чисти академизам, без оног најважнијег А. А то је **активитзам!**

Ови други што упропашћавају Србију, такође и жврљају, али и раде! И то врло конкретно. На нашу жалост, издајничке ствари, али раде. А шта конкретно раде ови други, који нису издајници? Баш ништа!

Можда јесу салонски интелектуалци, ако њих то задовољава, али нису чак ни салонски револуционари, јер делања икаквога код њих нема, већ само, што би бивша браћа хрвати рекли „тлапња“. Присипање из шупљег у празно. Без увреде њиховим титулама, неупитном знању, вџунском образовању, доброј писмености, квалитетним - али стерилним текстовима.

Присетим се да нам је левица требала и '91 да је национализам није развалио. И требала је овом несрећном народу свих ових 24 године, и сад се сете Борко и Јован да млате о томе. За Борка се зна шта је све забрљао, али где је све време био Бакић и шта је радио?

Сад је, хтео то неко да призна или не, али је тако, левица у моди. Прво у Европи, јер тамо и нешто РАДИ, па онда по устаљеном реверзибилном културолошком и спознајном правилу у Срба, и у Србији. Касни, али стигне.

Једина је истина да је директна веза непостојања левике и разваљене државе – ни слово с од социјале. Огроман празан простор који сад покушавају различити својим **мед ијским наступом**

а не

деланем

да заузму. Прави левичар не бива у соби, за компјутером, већ на улици, у најширем смислу значења те речи.

Пише: Златко Богатиновски
уторак, 13 октобар 2015 07:06

бар нешто конкретно

!

Што се тиче Ђурковићевог текста, доиста ми је непојмљиво да неко придаје толику важност **једној књизи** и **једном аутору** и да то буде аксиом за текст па се онда и да по објашњавању зашто је левица неаутохтона већ увек диригована. Доктор наука напише десничарски а не филозофски текст. Тако следи и утисак да је доктор наука после читања текста да је Миша Ђурковић десничарски доктор филозофије.

Да ли овом констатацијом браним Јову Бакића? Не, јер не треба. Нема од чега, ни од кога, а ни због чега. Што га бранити, кад човек није ништа урадио. У томе је „квака“. Зато ми Миша Ђурковић није јасан зашто га напада. Нормално, обојица ће рећи, онако докторски, увијено у целофан, да се не свађају, не нападају, итд. То се културно зове полемика.

И један и други дуго пишу за „Политику“. Питање је онда што и чему полемика баш сада, крајем септембра? Што га Миша није напао у јуну месецу ове године после текста „Левицом по олигархији“ где је покушао да дефинише „Левицу 21 века“, него само два дана после објављивања текста „Част, лицемерје и јавни интерес“ где је раскринкавајући ноторне Дачићеве лажи (афера „господина Банане“!!!), раскринкавао и Вучићеве лажи.

Да не набрајам десетак текстова који су могли бити повод за Ђурковићеву реакцију, али

Пише: Златко Богатиновски
уторак, 13 октобар 2015 07:06

нису били. Или се десио кумулативни ефекат спознаје да, како је и написао, „уважени колега Јово Бакић,...себе види и представља као домаћег промотера нове радикалне левице, спремне да сарађује са троцкистима, маоистима итд.“, па је решио да ето баш тад реагује.

Сад, што је то баш два дана после текста о „Господину Банани“, некеме ће остати та на, а неки ће бити за верзију да Ђурковић, у ствари, брани актуелну власт. Ко зна, рекли би трећи...

И што уосталом смета Ђурковићу то што се Бакић „представља за домаћег промотера нове радикалне левице“? Па он је традиционалиста, десничар, тако далеко од левице, стога колега Бакић и да хоће не може да угрожава Ђурковићеве позиције. Из овог угла гледано, нејасан мотив за конфронтацију.

А онда уследи још гора ствар. Др. Ђурковић нам препоручи књигу открочења и свих скривених тајни о левици. Једну једину књигу која објашњава суштину стопедесетогодишње борбе радника за своја права пре свега под вођством левице и левичарских идеологија. У тој врло животној борби, у којој се не мало крви проливало, марксизам је постао својеврсно свето писмо револуционарне радничке борбе, а научни социјализам део истине која човечанству тек треба да се деси. Ђурковићеве идеје и критика левице су сувише озбиљне да би имале потпору само у „књизи открочења“ једног аутора са колико год томова у садржају. Толиким делима Карла Маркса Ђурковић супротстави једну књигу Сатонову – и поентира. Ако је и од др Мише – много је.

Пише: Златко Богатиновски
уторак, 13 октобар 2015 07:06

Није ли једна од најбитнијих карактеристика америчког народа, колико год тај појам био проблематичан, надменост. Они, па сви остали на планети Земљи. Таква је и америчка интелигенција, тј. интелектуалци. Такав је и Ентони Сатон, економски историчар, и, очигледно, озбиљан непознавалац марксизма, који је доказана основа левице, а не амерички долари, и дела Карла Маркса. Ако се Маркс изучава на Кембриџу и Оксфорду, требало би и на Хуверовом институту. Под обавезно за студенте, али и сараднике, па и бивше, као што тамо би Сатон.

Без увреде Ђурковићу, али нису ми уопште јасне две поставке из његовог чланка „Левица и глобални тајкуни“. Прво, чему денунцирање уваженог колеге причом о његовом чланству у „сумњивој“ организацији под именом „Ист вест бриџ“ иза које стоји Дејвид Рокфелер? Бакић је то негирао, и шта ћемо сад?

Зар нису били довољни аргументи и, како Миша написа „нока сасвим другачија тумачења, као и чињенице које о употреби левичарских идеологија дају неку сасвим другачију слику“. Зашто тако вредна књига као (не)наведена Сатонова није довољан аргумент за тезу о вези „левице и глобалних тајкуна“, него јој је потребна подршка у облику једне информације о завереничком деловању Бакићевом у „овдашњем огранку Трилатералне комисије“?

Оно друго што ми је нејасно у Ђурковићевом тексту је теза да се „нова левица ... најпре нуди разочараним бирачима којима је мука од постојећег европског консензуса елита, као противтежа таласу радикалне деснице који је постао озбиљна претња у последњих пет година.“

Пише: Златко Богатиновски
уторак, 13 октобар 2015 07:06

Питам се, која то „радикална десница“ и где у Европи, па и у свету, угрожава постојеће елите на власти?

У том истом контексту је Ђурковић посветио својом преферанцијом традиционализму, за малтене поистовећивањем левичара (комуниста) са ЛГБТ индивидуацијом („Корбин је један од најстаријих промотора ЛГБТ права у Британији, исто важи и за Скризу и Подемос“), опет денунцирајући. Нити су ЛГБТ особе левичари и комунисти, нити су левичари и комунисти ЛГБТ или гејеви. И немају сви левичари такав став према ЛГБТ особама.

Ја као левичар имам о њима другачији став, став моје струке, психологије, која казује да је реч о особама које немају дефинисан полни идентитет, па немам никакву потребу да будем „промотер ЛГБТ права“. Али имам потребу да се питам, на начин Ђурковићевог уопштавања, чему служе разни институти у Србији па и „Институт за европске студије“ ако њихови сарадници пишу овакве недоречене чланке који повезивањем неповезљивог представљају у ствари провидан трик компромитације свих левичара.